

ΕΡΙΚ ΑΞΕΛ ΣΟΥΝΤ

Η ΤΡΙΑΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΒΙΚΤΟΡΙΑΣ ΜΠΕΡΓΜΑΝ

Το δωμάτιο
του κακού

ΒΙΒΛΙΟ Ι

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: KRÅKFLICKAN
Από τις Εκδόσεις Orduplaget, Στοκχόλμη 2010
ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Η τριλογία της Βικτόριας Μπέργμαν (ΒΙΒΛΙΟ 1) –
Το δωμάτιο του κακού**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Erik Axl Sund
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Ξενοφών Παγκαλιάς
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Μαρία Σεβαστιάδου
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Μερσίνα Λαδοπούλου
ΕΚΤΥΠΩΣΗ: Σταμάτιος Κοτσάτος & ΣΙΑ Ο.Ε.
ΒΙΒΛΙΟΔΕΣΙΑ: Κωνσταντίνα Παναγιώτου & ΣΙΑ Ο.Ε.

© Jerker Eriksson & Håkan Axlander Sundquist, 2010
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2013

Πρώτη έκδοση: Νοέμβριος 2013

ISBN 978-618-01-0127-0

*Τυπώθηκε σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά
και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.*

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδειάς του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
Έδρα: Τατοίου 121
144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Μαυρομηχάλη 1
106 79 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.
Head office: 121, Tatoiou Str.
144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 1, Mavromichali Str.
106 79 Athens, Greece
Tel.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

ΕΡΙΚ ΑΕΛ ΣΟΥΝΤ

Η ΤΡΙΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΒΙΚΤΟΡΙΑΣ ΜΠΕΡΓΜΑΝ

Το δωμάτιο του κακού

ΒΙΒΛΙΟ Ι

Μετάφραση από τα σουηδικά:
Ξενοφών Παγκαλιάς

Στη μνήμη μιας αδελφής

Σκοτεινή είναι η ζωή μας. Μεγάλη η έμφυτη απογοήτευσή μας –κι αυτός είναι εν γένει ο λόγος για τον οποίο ανθίζουν τόσο πολλά παραμύθια στα δάση της Σκανδιναβίας– σκυθρωπά μετατρέπεται σε κάρβουνο η πεινασμένη φωτιά της καρδιάς μας. Πολλοί γίνονται καρβοννιάρηδες δίπλα στο καμίνι της δικής τους καρδιάς· σακατεμένοι από τα πολλά όνειρα, στήνουν αντί και αφουγκράζονται το θρόισμα να αποτεφρώνεται.

Χάρι Μάρτινσον,* *Οι τσουνκνίδες ανθίζουν*

* Harry Martinson (1905-1978): Σουηδός συγγραφέας και ποιητής. Μοιράστηκε το Νόμπελ Λογοτεχνίας το 1974 με τον επίσης Σουηδό συγγραφέα Έιβιντ Γιούνσον. (Σ.τ.Μ.)

Το σπίτι

ήταν πάνω από εκατό χρόνων, και οι στέρεοι πέτρινοι τοίχοι είχαν ένα μέτρο πάχος, το οποίο σήμαινε πως εκείνη ενδεχομένως να μη χρειαζόταν να τους μονώσει, αλλά ήθελε να είναι σίγουρη.

Στην αριστερή πλευρά του σαλονιού υπήρχε ένα μικρό γωνιακό δωμάτιο, το οποίο είχε επιλέξει να λειτουργεί συνδυαστικά κι ως χώρος εργασίας κι ως δωμάτιο φιλοξενίας.

Εκεί υπήρχε μια τουαλέτα κι ένα ευρύχωρο δωμάτιο-ντουλάπα.

Το δωμάτιο ήταν τέλειο με το μοναδικό του παράθυρο και την αχρησιμοποίητη σοφίτα ακριβώς από πάνω του.

Τέρμα η αδιαφορία και η πεποίθηση πως όλα είναι δεδομένα.

Δε θα άφηνε τίποτα στην τύχη του. Η σύμπτωση ήταν ένας επικίνδυνος, ύπουλος ακόλουθος. Καμιά φορά φίλος, αλλά το ίδιο συχνά απρόβλεπτος εχθρός.

το έπιπλο της τραπεζαρίας

το τοποθέτησε παράλληλα με τον τοίχο και άφησε ελεύθερη μια μεγάλη επιφάνεια στο κέντρο του σαλονιού.

Μετά δεν είχε παρά να περιμένει.

Το πρώτο φορτίο με τα φελιζόλ, όπως το είχαν συμφωνήσει, έφτασε στις δέκα η ώρα και το μετέφεραν στο σαλόνι τέσσερις άντρες. Τρεις από αυτούς ήταν γύρω στα πενήντα και ο τέταρτος ούτε καν είκοσι. Είχε ξυρισμένο κεφάλι και φορούσε ένα τι-

σέρτ με δύο σουηδικές σημαίες στο ύψος του στήθους, κάτω από τη φράση «Η Πατρίδα μου». Οι αγκώνες του καλύπτονταν από τατουάζ που απεικόνιζαν έναν ιστό αράχνης και στους καρπούς είχε κάποιο μοτίβο από τον Μεσαίωνα.

Όταν έμεινε και πάλι μόνη της, κάθισε στον καναπέ και κατέστρωσε το πρόγραμμα της δουλειάς. Αποφάσισε να αρχίσει με το πάτωμα, μιας και ήταν το μόνο σημείο που θα μπορούσε να δημιουργήσει πρόβλημα. Το γηραιό ζευγάρι που έμενε στον κάτω όροφο ήταν πράγματι σχεδόν κουφό, και η ίδια, όλο αυτό το διάστημα που είχε μείνει εκεί, δεν είχε ακούσει ποτέ κάποιον θόρυβο από αυτούς, αλλά το πάτωμα ήταν μια σημαντική λεπτομέρεια.

Πήγε στο υπνοδωμάτιο.

Το μικρό αγόρι κοιμόταν ακόμα βαθιά.

Ήταν τόσο παράξενο όταν το είχε συναντήσει μέσα στο τρένο. Την είχε πιάσει από το χέρι, σηκώθηκε από τη θέση του και την ακολούθησε ήσυχα, χωρίς αυτή να χρειαστεί να πει κάτι.

Θαρρείς και ήταν προδιαγεγραμμένο ότι θα ήταν ακριβώς αυτό το αγόρι.

Τόσο αυτονόητο, όπως όταν γεννάει μια γυναίκα και αντιλαμβάνεται πως αυτό το νεογέννητο είναι μόνο δικό της.

Εκείνη είχε βρει τον μαθητή που αναζητούσε και το παιδί που δεν είχε καταφέρει ποτέ να αποκτήσει.

Έβαλε την παλάμη της στο μέτωπό του, αισθάνθηκε πως ο πυρετός είχε πέσει και ύστερα μέτρησε τον σφυγμό του.

Τα πάντα ήταν όπως έπρεπε.

Είχε βρει την κατάλληλη δόση μορφίνης.

ο χώρος εργασίας

είχε μια παχιά λευκή μοκέτα που εκείνη πάντα πίστευε πως ήταν άθλια και ανθυγιεινή, αλλά ταυτόχρονα της ήταν ευχάριστο να περπατάει επάνω της. Η μοκέτα τώρα θα εξυπηρετούσε με έναν επιπλέον τρόπο τους σκοπούς της.

Έκοβε με ένα κοφτερό μαχαίρι το φελιζόλ και κολλούσε τα κομμάτια στο πάτωμα, αλείφοντάς τα με παχύ στρώμα κόλλας.

Πολύ σύντομα ζαλίστηκε από την έντονη μυρωδιά και αναγκάστηκε να ανοίξει το παράθυρο προς τον δρόμο. Ήταν ένα παράθυρο με τριπλά τζάμια, που είχε κι ένα έξτρα τζάμι κολλημένο στην εξωτερική πλευρά για μόνωση.

Η σύμπτωση ήταν κάτι σαν φίλος.

Χαμογέλασε.

Η δουλειά με το πάτωμα της πήρε όλη τη μέρα και ανά τακτά διαστήματα πήγαινε στο υπνοδωμάτιο και κοιτούσε το αγόρι.

Όταν τέλειωσε με όλο το πάτωμα, κάλυψε τους αρμούς με ασημένια κολλητική ταινία.

Τις επόμενες τρεις μέρες ήρθε κι άλλο υλικό και κάλυψε με αυτό τους τέσσερις τοίχους. Την Παρασκευή είχε απομείνει μόνο το ταβάνι, κι αυτό πήρε λίγο περισσότερο χρόνο, επειδή αναγκάστηκε να κολλάει πρώτα τα κομμάτια του φελιζόλ και μετά να τοποθετεί την επένδυση, την οποία υποστήριζε με καδρόνια.

Όσο στέγνωνε η κόλλα, κάρφωσε μερικές παλιές κουβέρτες στα ανοίγματα όπου υπήρχαν πρωτίτερα πόρτες που εκείνη είχε βγάλει. Στην πόρτα του σαλονιού κόλλησε τέσσερα στρώματα φελιζόλ, κι έτσι καλύφθηκε ο χώρος πάχους μισού μέτρου στο κάσωμα της πόρτας.

Πήρε ένα παλιό σεντόνι και το κρέμασε πάνω από το μοναδικό παράθυρο. Τα πλαϊνά του παραθύρου τα κάλυψε για σιγουριά με διπλό στρώμα μονωτικού υλικού. Όταν το δωμάτιο ήταν έτοιμο, επένδυσε το πάτωμα και τους τοίχους με στεγανό μουσαμά.

Υπήρχε κάτι υποβλητικό στην όλη διαδικασία, και μόλις κάθισε κάτω παρατηρώντας το έργο της, ένιωσε περήφανη γι' αυτό.

το δωμάτιο

καλλωπίστηκε την επόμενη εβδομάδα. Αγόρασε τέσσερις ροδίτσες από καουτσούκ, έναν σύρτη, δέκα μέτρα καλώδιο, μερικά

μέτρα σοβατεπί, ένα απλό φωτιστικό δαπέδου κι ένα κουτί με λάμπες. Παρήγγειλε να έρθουν κατευθείαν στο σπίτι μια σειρά βαράκια, ένας ορθοστάτης για βάρη κι ένα απλό ποδήλατο γυμναστικής.

Κατέβασε όλα τα βιβλία από ένα ράφι της βιβλιοθήκης στο σαλόνι, ακούμπησε το ράφι όρθιο και βίδωσε τα τέσσερα ροδάκια, ένα σε κάθε γωνία. Στην μπροσινή πλευρά έβαλε ένα κομμάτι ξύλο που θα έκρυβε την κατασκευή με τα ροδάκια και τοποθέτησε το ράφι μπροστά από την πόρτα του κρυφού δωματίου.

Βίδωσε το ράφι στην πόρτα και δοκίμασε να την ανοίξει.

Η πόρτα κινήθηκε αθόρυβα επάνω στα ροδάκια, και τα πάντα λειτουργούσαν στην εντέλεια.

Βίδωσε και τον σύρτη, μαντάλωσε την πόρτα, και για να μη φαίνεται η κλειδαριά, τοποθέτησε μπροστά της το φωτιστικό δαπέδου.

Τελειώνοντας, έβαλε ξανά τα βιβλία στη βιβλιοθήκη και μετέφερε στο δωμάτιο ένα λεπτό στρώμα από το υπνοδωμάτιό της.

Το βράδυ μετακίνησε το μικρό αγόρι και το πήγε εκεί όπου θα γινόταν το καινούργιο του σπίτι.

Παλιό Ενσέντε*

Το παράξενο με το μικρό αγόρι δεν ήταν ότι ήταν νεκρό, αλλά το πώς είχε ζήσει τόσο χρονικό διάστημα. Η έκταση των τραυμάτων του και η φύση τους μαρτυρούσαν ότι θα έπρεπε να έχει πεθάνει πολύ πριν από τον προσδιορισμένο χρόνο θανάτου που προέκυψε από την προκαταρκτική εξέταση. Αλλά κάτι το είχε κρατήσει στη ζωή, όταν κάτω από τις ίδιες συνθήκες ένας συνηθισμένος άνθρωπος θα είχε εγκαταλείψει την προσπάθεια εδώ και καιρό.

Για το συγκεκριμένο συμβάν δεν ήξερε τίποτα η επιθεωρήτρια της αστυνομίας Ζανέτ Σίλμπεργκ όταν έβγαζε με την όπισθεν το αυτοκίνητό της από το γκαράζ. Εκτός αυτού, δεν είχε καν συνειδητοποιήσει πως τούτη η περίπτωση θα ήταν η πρώτη μιας σειράς γεγονότων που θα επηρέαζαν αποφασιστικά τη ζωή της.

Είδε τον Όκε στο παράθυρο της κουζίνας και τον χαιρέτησε, αλλά αυτός ήταν απασχολημένος μιλώντας στο τηλέφωνο και δεν την πρόσεξε. Τις πρωινές ώρες αυτός θα ασχολιόταν με το καθιερωμένο πλύσιμο της εβδομάδας, που περιλάμβανε έναν σωρό ιδρωμένες μπλούζες, κάλτσες γεμάτες χρώματα και βρόμικα εσώρουχα. Με μια σύζυγο κι έναν γιο που έτρεφαν φλογερό πάθος για το ποδόσφαιρο, ήταν ένα επαναλαμβανόμενο μοτίβο στη ρουτίνα της καθημερινότητας το να ζορίζει, τουλάχιστον πέντε φορές την εβδομάδα, το πλυντήριο ρούχων σε τέτοιο βαθμό, ώστε να κοντεύει να κλατάρει.

* Κοντινό προάστιο στη Στοκχόλμη. (Σ.τ.Μ.)

Ενώ ο Όκε περιμένε να τελειώσει το πλύσιμο στο πλυντήριο, εκείνη ήξερε πως αυτός θα πήγαινε στο μικρό ατελιέ που είχαν φτιάξει στη σοφίτα, ώστε να συνεχίσει με κάποια από τις ανολοκλήρωτες ελαιογραφίες με τις οποίες συνεχώς καταπιανόταν. Ήταν ρομαντικός τύπος, ένας ονειροπόλος που δυσκολευόταν να ολοκληρώσει ό,τι είχε αρχίσει, και πάρα πολλές φορές η Ζανέτ τού γκρίνιαζε να έρθει σε επαφή με κάποιον από τους γκαλερίστες που είχαν δείξει πραγματικό ενδιαφέρον για τα έργα του. Αυτός, όμως, πάντα το απέφευγε, επειδή δεν ήταν εντελώς έτοιμος. Όχι ακόμη, αλλά σύντομα.

Και τότε όλα θα άλλαζαν.

Αυτός θα τύχαινε αναγνώρισης, το χρήμα θα άρχιζε να εισρέει, και θα μπορούσαν να κάνουν όλα όσα είχαν ονειρευτεί. Από το να επισκευάσουν το σπίτι έως το να ταξιδέψουν όπου ήθελαν.

Έπειτα από είκοσι σχεδόν χρόνια εκείνη είχε αρχίσει να αμφιβάλει πως αυτό θα συνέβαινε κάποτε.

Όταν έστριψε προς την οδική αρτηρία Νινεσβέγκεν, άκουσε έναν ανησυχητικό θόρυβο από τον μπροστινό αριστερό τροχό. Αν και η ίδια ήταν εντελώς ανίδηη περί τα τεχνικά θέματα, αντιλήφθηκε ότι κάτι δεν πήγαινε καλά με το παλιό Audi κι ότι θα έπρεπε να το ξαναπάει στο συνεργείο. Σοφότερη από την εμπειρία, ήξερε επίσης ότι η επισκευή δε θα ήταν δωρεάν, αν και ο Σέροβος στην πλατεία Μπουλίντεν ήταν και καλός και φτηνός.

Την προηγούμενη μέρα είχε αδειάσει τον αποταμιευτικό λογαριασμό όπου είχε όλες τις οικονομίες της, ώστε να πληρώσει την τελευταία δόση του δανείου για το σπίτι, που ερχόταν με σαδιστική ακρίβεια μία φορά το τρίμηνο, και ήλπιζε πως αυτή τη φορά θα κατάφερε να επισκευάσει το αυτοκίνητο με πίστωση. Αυτό είχε λειτουργήσει και παλιότερα.

Μια ισχυρή δόνηση στην τσέπη του μπουφάν και η *Ενάτη* του Μπετόβεν έκαναν τη Ζανέτ να βγει σχεδόν από τον δρόμο και να καβαλήσει το πεζοδρόμιο.

«Ναι, Σίλμπεργκ εδώ».

«Γεια σου, Γιάνε. Έχουμε κάτι στην Τουριλντοπλάν*».

Άκουσε τη φωνή του συναδέλφου της Γενς Χούριγκ.

«Πρέπει να πάμε κατευθείαν εκεί. Πού βρίσκεσαι;» Το τηλέφωνο σφύριξε, κι εκείνη αναγκάστηκε να το κρατήσει καμιά δεκαριά εκατοστά μακριά από το αυτί της για να μην πάθει ζημιά η ακοή της.

Το μισούσε όταν την αποκαλούσαν Γιάνε κι ένιωσε τον εκνευρισμό της να γιγαντώνεται. Το παρωνύμιο είχε ειπωθεί πρώτη φορά ως αστείο πριν από τρία χρόνια σε κάποια φέστα του προσωπικού, αλλά προϊόντος του χρόνου είχε διαδοθεί σε όλο το κτίριο της αστυνομίας στο Κουνγκσχόλμεν.

«Είμαι στην Όρστα κι έστριψα μόλις στην οδική αρτηρία του Εσινιελέντεν. Τι συμβαίνει;»

«Έχουν βρει ένα νεκρό αγόρι σε κάτι θάμνους κοντά στον σταθμό του μετρό Λαραρχεγκσκούλαν, και ο Μπίλινγκ θέλει να πας εκεί όσο το δυνατόν πιο γρήγορα! Ακουγόταν φοβερά εκνευρισμένος. Απ' ό,τι φαίνεται, πρόκειται περί δολοφονίας».

Η Ζανέτ Σίλμπεργκ άκουσε τον θόρυβο από τον τροχό να δυναμώνει και αναρωτήθηκε αν θα αναγκαζόταν να οδηγήσει το αυτοκίνητο στην άκρη του δρόμου, να τηλεφωνήσει για γερανό και ύστερα να έρθει κάποιος να την πάρει.

«Αν αυτό το κωλοαυτοκίνητο αντέξει, θα είμαι εκεί σε πέντε δέκα λεπτά και θέλω να έρθεις κι εσύ». Το αυτοκίνητο αναπήδησε, και η Ζανέτ μπήκε για σιγουριά στη δεξιά λωρίδα.

«Αυτονόητο. Την κάνω τώρα και θα είμαι σίγουρα εκεί πριν από σένα».

Ο Χούριγκ έκλεισε το τηλέφωνο, και η Ζανέτ έβαλε το κινητό στην τσέπη του μπουφάν της.

Ένα νεκρό αγόρι πεταγμένο μέσα σε θάμνους ακουγόταν στα αυτιά της Ζανέτ περισσότερο ως κακοποίηση που επέφερε τον θάνατο και κατά συνέπεια θα χαρακτηριζόταν ως ανθρωποκτονία εξ αμελείας.

* Στάση του μετρό της Στοκχόλμης. (Σ.τ.Μ.)

Δολοφονία, σκέφτηκε, ενώ συγχρόνως ένιωσε ένα τράνταγμα στο τιμόνι, είναι όταν μια γυναίκα δολοφονείται στο σπίτι από τον ζηλιάρη σύζυγό της αφότου του έχει πει ότι θέλει να χωρίσουν.

Τουλάχιστον σε συνήθεις περιπτώσεις.

Γεγονός, όμως, είναι ότι οι καιροί άλλαξαν, κι αυτό που είχε μάθει κάποτε στη σχολή της αστυνομίας τώρα ήταν όχι μόνο άκαιρο, αλλά και αμφίβολο. Οι μέθοδοι εργασίας είχαν αλλάξει, και η δουλειά του αστυνομικού είχε γίνει με πολλούς τρόπους δυσκολότερη σήμερα απ' ό,τι ήταν προ εικοσαετίας.

Η Ζανέτ θυμόταν τον πρώτο καιρό που έκανε περιπολία και την εγγύτητα με τον συνηθισμένο κόσμο. Πώς ο κόσμος πρόσφερε τη βοήθειά του και επιπλέον είχε εμπιστοσύνη στην αστυνομία. Ο μοναδικός λόγος για τον οποίο καταγγέλλει κάποιος σήμερα μια έκνομη συμπεριφορά είναι επειδή το απαιτούν οι ασφαλιστικές εταιρείες. Όχι επειδή πιστεύει κανείς ότι θα διαλευκανθεί κάποιο αδίκημα.

Τι είχε ελπίσει πως θα γινόταν όταν παράτησε τις σπουδές στην κοινωνιολογία και αποφάσισε να γίνει αστυνομικός; Ότι θα μπορούσε να αλλάξει κάτι; Ότι θα βοηθούσε; Σε κάθε περίπτωση ήταν αυτό που είχε ανακοινώσει στον πατέρα της εκείνη τη μέρα, όταν με περηφάνια τού έδειξε το χαρτί που έλεγε πως είχε εισαχθεί στη σχολή της αστυνομίας. Ναι, έτσι ήταν. Ήθελε να προσδιορίσει τη διαφορά μεταξύ του να πάθεις κακό και να κάνεις κακό.

Ήθελε να είναι ένας πραγματικός άνθρωπος.

Αυτό σημαίνει να είναι κανείς αστυνομικός.

Κατά τη διάρκεια όλων των παιδικών της χρόνων καθόταν με ευλαβική προσοχή και άκουγε όταν ο πατέρας και ο παππούς της μιλούσαν για τη δουλειά στην αστυνομία. Άσχετα αν ήταν μεσοκαλόκαιρο ή Μεγάλη Παρασκευή, οι συνομιλίες στο τραπέζι του φαγητού περιστρέφονταν γύρω από αδιάστακτους ληστές τραπεζών, συμπαθητικά κλεφτρόνια και ξύπνιους απατεώνες. Ανέκδοτα και αναμνήσεις από τη σκοτεινή πλευρά της ζωής.

Όπως η μυρωδιά του ψητού χριστουγεννιάτικου χοιρινού δημιουργούσε μιαν ατμόσφαιρα προσμονής, έτσι κι αυτές οι κουβέντες από τους άντρες στο σαλόνι δημιουργούσαν ένα αποθεματικό ασφάλειας.

Χαμογέλασε στην ανάμνηση της αδιαφορίας και του σκεπτικισμού του παππού αναφορικά με τα νέα τεχνικά μέσα βοήθειας. Τώρα πια οι χειροπέδες είχαν αντικατασταθεί από πλαστικές ταινίες για να διευκολύνουν τη δουλειά. Κάποτε είχαν πει πως η ανάλυση DNA ήταν κάποια μόδα που θα περνούσε γρήγορα.

Η δουλειά του αστυνομικού είναι να κάνει τη διαφορά. Όχι να απλοποιεί. Η δουλειά πρέπει να προσαρμοστεί σ' αυτό που επιτάσσουν οι προϋποθέσεις των κοινωνικών αλλαγών.

Το να είναι κανείς αστυνομικός σημαίνει θέληση να βοηθάει, να ενδιαφέρεται. Όχι να κάθεται πίσω από φιμέ τζάμια σ' ένα θωρακισμένο βαν και να κοιτάζει έξω σαν χαμένος.

Τουριλντσπλάν

Ο Ίβο Άντριτς ήταν ειδικός σ' αυτές ακριβώς τις μεμονωμένες και ακραίες περιπτώσεις δολοφονιών. Καταγόταν από τη Βοσνία και επί τέσσερα σχεδόν χρόνια, όσο διήρκεσε η σερβική πολιορκία, ήταν γιατρός στο Σαράγεβο, όπου και απέκτησε τεράστια εμπειρία στα νεκρά παιδιά, αλλά ενίοτε επιθυμούσε να μην είχε γίνει ποτέ ιατροδικαστής.

Στο Σαράγεβο είχαν σκοτωθεί σχεδόν δύο χιλιάδες παιδιά κάτω των δεκατεσσάρων, δύο από τα οποία ήταν οι κόρες του. Συνήθιζε να σκέφτεται πώς θα ήταν η ζωή του αν είχε παραμείνει στο χωριό έξω από το Προζόρ. Τώρα πια, όμως, ήταν αργά· δε γινόταν να το σκέφτεται. Οι Σέρβοι είχαν κάψει το κτήμα τους και είχαν δολοφονήσει τους γονείς και τα τρία αδέρφια του.

Η Αστυνομία Στοκχόλμης τον είχε καλέσει νωρίς το πρωί, κι επειδή δεν ήθελαν να αποκλείσουν την περιοχή γύρω από τον σταθμό του μετρό περισσότερο απ' όσο ήταν απαραίτητο, αυτός ήταν υποχρεωμένος να κάνει όσο πιο γρήγορα μπορούσε.

Έσκυψε λίγο πιο κοντά και παρατήρησε το νεκρό αγόρι· διαπίστωσε πως είχε ξένα χαρακτηριστικά. Αραβικά, παλαιστινιακά, ίσως ινδικά ή πακιστανικά.

Ουδεμία αμφιβολία υπήρχε πως είχε κακοποιηθεί βάνουσα, και το παράξενο ήταν ότι δεν έφερε όλα τα τραύματα που εντοπίζονται σε τέτοιες περιπτώσεις. Όλοι οι μώλωπες και τα αιματώματα θύμιζαν αυτά που έχουν οι πυγμάχοι. Όταν κάποιος πυγμάχος δεν έχει τη δύναμη να αμυνθεί, αλλά παρ' όλα αυτά

έχει αγωνιστεί δώδεκα γύρους κι έχει δεχτεί τόσο πολλά χτυπήματα, στο τέλος πέφτει κάτω λιπόθυμος.

Κάτι ακόμα που περιέπλεκε την έρευνα στον τόπο του εγκλήματος ήταν ότι ο θάνατος δεν επήλθε στο σημείο όπου βρέθηκε το πτώμα, αλλά κάπου αλλού και πριν από μεγάλο χρονικό διάστημα. Το σώμα ήταν σχετικά ορατό ανάμεσα στους θάμνους, μερικά μόνο μέτρα από την είσοδο του μετρό στην πλατεία Τουριλντσπλάν στο Κουνγκσχόλμεν, οπότε ήταν αδύνατο να μην ανακαλυφθεί γρήγορα.

Το αεροδρόμιο

ήταν εξίσου γκριζο και κρύο με ένα χειμωνιάτικο πρωινό. Αυτός ήρθε με την Air China σε μια χώρα που δεν είχε ακούσει ποτέ στο παρελθόν. Ήξερε ότι πολλές εκατοντάδες παιδιά είχαν κάνει το ίδιο ταξίδι, κι όπως κι εκείνα είχε μια καλά προετοιμασμένη ιστορία να πει στους αστυνομικούς στον έλεγχο διαβατηρίων. Χωρίς να διστάσει ούτε καν σε μια συλλαβή, διηγήθηκε την ιστορία του, την οποία επαναλάμβανε επί μήνες ώσπου να την αποστηθίσει.

Στη διάρκεια της κατασκευής κάποιας από τις μεγάλες ολυμπιακές εγκαταστάσεις είχε δουλέψει μεταφέροντας τούβλα και λάσπη οικοδομών. Ο θεός του, ένας φτωχός εργάτης, του βρήκε ένα σπίτι για να μείνει, αλλά όταν ο θεός τραυματίστηκε βαριά και κατέληξε στο νοσοκομείο, δεν είχε πια κάποιον να τον φροντίζει. Οι γονείς του είχαν πεθάνει και δεν είχε αδέρφια ή άλλους συγγενείς όπου θα μπορούσε να καταφύγει.

Κατά τη διάρκεια της ανάκρισης από τους αστυνομικούς είπε πως αυτόν και τον θείο του τους μεταχειρίζονταν σαν σκλάβους, και μάλιστα με τέτοιο τρόπο, που μόνο με το απαρτχάνι μπορούσε να συγκριθεί. Πως είχε δουλέψει στην κατασκευή πέντε μήνες, αλλά δε θα μπορούσε ποτέ να γίνει πολίτης ισότιμος των άλλων σ' εκείνη την πόλη.

Σύμφωνα με το παλιό Χουγκού σύστημα, ήταν πολιτογραφημένος στο χωριό του, μακριά από την πόλη, και γι' αυτό δεν είχε κανένα δικαίωμα ως πολίτης στο μέρος όπου έμενε και δούλευε.

Γι' αυτό τον λόγο, αναγκάστηκε να έρθει στη Σουηδία, όπου ζούσε και ο μοναδικός συγγενής του. Δεν ήξερε πού έμενε, αλλά σύμφωνα με τον θείο του, ο συγγενής του είχε υποσχεθεί ότι θα ερχόταν σε επαφή μαζί του αμέσως μόλις αυτός ερχόταν στη Σουηδία.

Έφτασε στη νέα χώρα δίχως άλλα υπάρχοντα πέρα από τα ρούχα που φορούσε, ένα κινητό και πενήντα αμερικανικά δολάρια. Το κινητό δεν είχε αποθηκευμένους τηλεφωνικούς αριθμούς, δεν υπήρχαν sms ή φωτογραφίες που θα μπορούσαν να αποκαλύψουν κάτι γι' αυτόν.

Γεγονός ήταν ότι το κινητό ήταν ολοκαίνουργιο και αχρησιμοποίητο.

Αυτό που δεν αποκάλυψε στους αστυνομικούς ήταν ο αριθμός τηλεφώνου που είχε γράψει σ' ένα κομματάκι χαρτί και το είχε κρύψει μέσα στο αριστερό του παπούτσι. Ένας αριθμός τον οποίο θα καλούσε μόλις κατάφερε να αποδράσει από το κέντρο υποδοχής αλλοδαπών.

η χώρα

όπου είχε έρθει δεν έμοιαζε καθόλου με την Κίνα. Όλα ήταν τόσο καθαρά και άδεια. Όταν είχε ολοκληρωθεί πλέον η ανάκριση κι εκείνος, συνοδεία δύο αστυνομικών, διέσχισε τους έρημους διαδρόμους του αεροδρομίου, αναρωτιόταν αν ήταν έτσι όλη η Ευρώπη.

Ο άντρας που είχε δημιουργήσει το παρελθόν του, που του έδωσε τον αριθμό τηλεφώνου και τον εφοδίασε με χρήματα και κινητό τού είπε πως τα τελευταία τέσσερα χρόνια είχε στείλει με μεγάλη επιτυχία παραπάνω από εβδομήντα παιδιά σε διάφορα μέρη της Ευρώπης.

Είχε πει πως οι περισσότερες επαφές υπάρχουν σε μια χώρα που λέγεται Βέλγιο, εκεί όπου θα μπορούσε κανείς να βγάλει γερή κασαδούρα. Στα καθήκοντα εργασίας περιλαμβανόταν το να υπηρετείς πλούσιους ανθρώπους, κι αν ήταν διακριτικός και πι-

στός, θα μπορούσε να γίνει πλούσιος κι αυτός. Αλλά το Βέλγιο ήταν ριψοκίνδυνος προορισμός, και δεν έπρεπε να γίνει γνωστή η παρουσία του.

Δεν έπρεπε να βγαίνει ποτέ έξω από το σπίτι.

Η Σουηδία ήταν ασφαλέστερη. Εκεί δούλευε συνήθως κανείς σε εστιατόρια και μπορούσε να κινηθεί ευκολότερα. Τα λεφτά δεν ήταν τόσο καλά, αλλά αν κάποιος είχε λίγη τύχη, θα μπορούσε να βγάλει κι εκεί αρκετά λεφτά. Αυτό εξαρτιόταν από το ποιες υπηρεσίες είχαν ζήτηση εκείνη τη χρονική στιγμή.

Υπάρχουν άνθρωποι στη Σουηδία που θέλουν τα ίδια πράγματα όπως και στο Βέλγιο.

το κέντρο υποδοχής αλλοδαπών

δεν ήταν πολύ μακριά από το αεροδρόμιο, και τον πήγαν με ένα αυτοκίνητο της αστυνομίας. Διανουκτέρευσε εκεί κι έμεινε στο ίδιο δωμάτιο με ένα μαύρο παιδί που δεν ήξερε αγγλικά ούτε και κινέζικα.

Το στρώμα όπου κοιμήθηκε ήταν καθαρό, αλλά μύριζε κλεισούρα.

Ήδη την επόμενη μέρα τηλεφώνησε στον αριθμό που είχε γράψει στο χαρτάκι, και απάντησε μια γυναικεία φωνή, η οποία του εξήγησε πώς να πάει στον σταθμό ώστε να πάρει το τρένο προς τη Στοκχόλμη. Όταν θα έφτανε εκεί, θα ξανατηλεφωνούσε και θα του έδιναν καινούργιες οδηγίες.

το τρένο

ήταν ζεστό και ευχάριστο. Γρήγορα και σχεδόν αθόρυβα τον μετέφερε σε μια πόλη όπου τα πάντα ήταν κατάλευκα από χιόνι. Τώρα σύμπτωση ήταν, καπρίτσιο της μοίρας, που ήθελε κάτι διαφορετικό; Αυτός, όμως, δεν έφτασε ποτέ στον κεντρικό σταθμό της Στοκχόλμης.

Έπειτα από μερικές στάσεις, στη θέση απέναντί του κάθισε

μια όμορφη ξανθιά γυναίκα. Τον κοιτούσε αρκετή ώρα, κι αυτός κατάλαβε πως εκείνη ήξερε ότι ήταν μόνος του. Όχι μόνος του στο τρένο, αλλά και σε όλο τον κόσμο.

Την επόμενη φορά που σταμάτησε το τρένο, η ξανθιά γυναίκα σηκώθηκε και τον έπιασε από το χέρι. Έδειξε με το κεφάλι της προς την έξοδο, κι εκείνος δε διαμαρτυρήθηκε.

Ήταν θαρρείς και τον ακουμπούσε κάποιος άγγελος και την ακολούθησε σαν υπνωτισμένος.

Μπήκαν σ' ένα ταξί και διέσχισαν την πόλη. Αυτός είδε ότι περιβαλλόταν από νερό και τη θεώρησε όμορφη. Δεν είχε τόσο πυκνή κυκλοφορία όπως στην πατρίδα του. Ήταν πιο καθαρή και σίγουρα ανέπνεε κανείς ευκολότερα.

Σκέφτηκε τη μοίρα και τη σύμπτωση και αναρωτήθηκε για μια στιγμή για ποιον λόγο καθόταν εκεί μαζί της. Όταν, όμως, εκείνη στράφηκε προς το μέρος του και του χαμογέλασε, δεν αναρωτιόταν πια.

Εκεί στην πατρίδα του όλοι τον ρωτούσαν σε ποιο πράγμα ήταν καλός και πίεζαν τα χέρια του για να διαπιστώσουν αν ήταν αρκετά δυνατός. Του έκαναν ερωτήσεις που αυτός προσποιούνταν ότι καταλάβαινε.

Εκείνοι πάντα αμφέβαλλαν. Ίσως μετά τον επέλεγαν.

Αλλά αυτή τον είχε επιλέξει χωρίς ο ίδιος να κάνει κάτι για κείνην, και κάτι τέτοιο δεν είχε γίνει ποτέ στο παρελθόν από κανέναν άλλο.

το δωμάτιο

όπου τον έβαλε ήταν άσπρο και μέσα υπήρχε ένα μεγάλο, φαρδύ κρεβάτι. Του έστρωσε και του έδωσε να πιει κάτι ζεστό. Θύμιζε κάπως το τσάι της πατρίδας του, κι αυτός είχε κοιμηθεί ήδη προτού αδειάσει τη φλιτζάνα.

Όταν ξύπνησε, δεν ήξερε πόσες ώρες είχε κοιμηθεί, αλλά είδε ότι τώρα βρισκόταν σε κάποιο άλλο δωμάτιο. Το καινούργιο δωμάτιο δεν είχε παράθυρο και ήταν όλο καλυμμένο με μουσαμά.

Μόλις σηκώθηκε και πήγε προς την πόρτα, ανακάλυψε πως το πάτωμα ήταν μαλακό και παλλόταν. Έπιασε το χερούλι της πόρτας, αλλά ήταν κλειδωμένη.

Τα ρούχα του και το τηλέφωνο είχαν εξαφανιστεί.

Γυμνός όπως ήταν, ξάπλωσε και πάλι στο στρώμα και κοιμήθηκε αμέσως.

Αυτό το δωμάτιο θα γινόταν ο καινούργιος του κόσμος.

Όταν ο Σάμουελ Μπάι ήταν παιδί, πολεμούσε στις άγριες συγκρούσεις της Σιέρα Λεόνε στην Αφρική.

Όταν η Βικτόρια Μπέργμαν ήταν παιδί, ένα ανεξικνίαστο τραύμα σφράγισε την ύπαρξή της και, σαράντα χρόνια μετά, δε λέει να κλείσει.

Αυτοί οι δύο στιγματισμένοι άνθρωποι μοιράζονται το ίδιο πρόβλημα: παρουσιάζουν συμπτώματα σοβαρής διαταραχής της προσωπικότητας, και η ψυχοθεραπεύτρια Σοφία Ζέτερ-λουντ προσπαθεί να τους βοηθήσει.

Την ίδια περίοδο ένα αγόρι βρίσκεται νεκρό σ' ένα πάρκο στο κέντρο της Στοκκόλμης, με εμφανή σημάδια από βασανιστήρια. Το αγόρι ήταν μετανάστης, και η υπόθεση περνάει γρήγορα σε δεύτερη μοίρα. Παρ' όλα αυτά, η κακοποίηση που υπέστη ήταν τόσο βάνουση, ώστε η ντετέκτιβ Ζανέτ Σίλμπεργκ να αναρωτιέται πόσο πόνο μπορεί να αντέξει κανείς προτού μετατραπεί και ο ίδιος σε θηρίο.

Οι δρόμοι της Σοφίας και της Ζανέτ διασταυρώνονται. Καθώς οι δύο γυναίκες συνδέονται όλο και περισσότερο, η παράνοια κι ένα σωρό ανατριχιαστικά μυστικά έρχονται να απειλήσουν την ειδυλλιακή ατμόσφαιρα του Παλιού Ενσέντε, στα πρόστια της σουηδικής πρωτεύουσας.

ΤΟ ΛΩΜΑΤΙΟ ΤΟΥ ΚΑΚΟΥ είναι ένα θρίλερ γύρω από την προδοσία και το κακό που αυτή μπορεί να προκαλέσει στους ανθρώπους. Χωρίς προηγούμενο στη σκανδιναβική λογοτεχνία, αυτό το συγκλονιστικό μυθιστόρημα είναι το πρώτο μέρος της Τριλογίας της Βικτόριας Μπέργμαν, η οποία έχει μεταφραστεί σε 34 χώρες και αποτελεί ήδη ένα σαρωτικό εκδοτικό φαινόμενο.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
ΤΑΤΟΙΟΥ 121, 144 52 ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ ΑΤΤΙΚΗΣ
ΤΗΛ.: 210 28 04 800 • FAX: 210 28 19 550
www.psychiogios.gr • e-mail: info@psychiogios.gr

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 12739

Ε Σ Ε Ι Σ Κ Ι Ε Μ Ε Ι Σ Π Α Ν Τ Α Σ ' Ε Π Α Φ Η